

AK-29

Druhý ročník, první tištěné číslo, datum sporadické, cena dle toho řvoucího muže před vámi

Spolupracovali: Kačurova busta, Chábova busta, Panáčkova busta
a členové PSČR – konkrétně uklízečka Málková

O PŘEMĚNĚ NAŠÍ STRANY V DADAISTICKÝ SPOLEK.

Ano přátelé, v dnešních časech se politika nedá dělat jinak než dadaisticky, neboť správný politik sledující puls a tep doby ví, že cesta k úspěchu vede ve správných odpovědích na potřeby této doby, o níž její puls vypovídá, že absurdnější to snad už ani nemůže být. Protože tedy žijeme v grotesce, došlo vedení strany v čele s jejím jasnozřivým předsedou Kačurem a neméně jasnozřivým pokladníkem Chábem a bystrozrakým kulturním referentem Panáčkem k závěru, že správnou odpovědí na neklid doby bude založení dadaistického kabaretu.

Při projednávání organizační struktury budoucí dadaistické scény vyvstala před jejími zakladateli zásadní otázka, co to je DADA a vyvstala pochopitelně také nejedna pochybnost, zejména ta, jestli má vůbec v našich časech smysl oživovat jakési mrtvé umělecké směry, které reagovaly na poměry, jež byly přeci jenom trochu jiné než ty dnešní. Proto pokladník Cháb vystoupil s návrhem, že se starou dadaistickou veteší si moc nepomůžeme a navrhl, že bychom měli založit Kundánistický kabaret. Na předsedovu otázku proč právě Kundánistický, odpověděl pokladník Cháb, protože je to všechno v píči. Jak předseda, tak kulturní referent Panáček museli bohužel s Chábovou odpovědí souhlasit a jednoduše všichni tři odhlasovali, že od dnešního dne se Strana mění na Spolek Kundánistů a že jeho hlavní činností bude pořádání Kundánistických provokací.

Poté do jednání vnesl živý podnět bývalý předseda strany Kačur, když pravil, že nesmírně důležitý bude název onoho kabaretu a rovnou přišel s myšlenkou, že by to mohl být Kundánistický kabaret Voltaire, neboť DADA je dnes sice mrtvé, ale jistá shoda mezi našimi úmysly a tím, co prováděli dadaisté tady je a tím Voltairem bychom na ně tak říkajíc navázali, skončil svoji řeč bývalý předseda Strany Kačur. Jeho nápad se ovšem nesetkal s příznivou odezvou, a proto bylo rozhodnutí o pojmenování nového kabaretu odročeno na příští jednání a naši kundánisté postoupili k dalšímu bodu jednání a to k vytvoření programového prohlášení jejich nového spolku, neboli k vytvoření Kundánistického manifestu, ale příliš se jim nedařilo, neboť bývalý kulturní referent strany Panáček odvel pozornost přisedlých nežádoucím směrem, když pronesl, že ho něco napadlo a poté to hned rozvinul, když pravil, že každé hnutí přece musí mít nějakou vlajku a nějakou tu symboliku a že jejich vlajka by mohla připomínat prezidentskou standartu, ovšem s tím rozdílem, že by uprostřed byl místo státního znaku všem dobře známý kosočtverec s čárkou uprostřed, takový ten klasický obrázek, s nímž se musel každý někde potkat, třeba na veřejných záchodcích anebo někde ve výtahu. Obklopen by byl žlutými hvězdami a celé by to bylo na bleděmodrém pozadí a dole by mohlo být - Je to v píči - a úplně nejlepší by bylo, kdyby to bylo latinsky. Panáček se svým nápadem našel u svých společníků pochopení a Cháb podotknul, že by si klidně mohli tímto znakem nechat potisknout trička. Také Kačur nebyl proti, ale poznamenal, že by přeci jenom měli pokročit dále a zamyslet se na znění kundánistického manifestu, který by konec konců mohl začínat oním Je to v píči?, ale s otazníkem, neboť jejich manifest by mohl naznačovat, že je to ještě daleko horší anebo pochopitelně, že je to také daleko lepší anebo současně naznačovat obojí. Zakladatelé spolku se shodli, že do zítřka každý dodá svoji verzi manifestu a poté přikročili k diskuzi o programu zamýšleného kabaretu.

KUNDÁNISTICKÝ MANIFEST Evropou dnes obchází strašidlo, ano strašidlo lhostejnosti, průměrnosti, netečnosti. Nikdo nehladoví a všichni mají plná břicha a to je také v pořádku, ale za to jsme zaplatili strašnou daň, neboť na ulicích již nevidíme lidi, ale jakési automaty, které už nemají na nic čas. Člověk má někdy při pozorování toho ruchu a dělné činnosti dojem, jakoby se vše díky té překotné rychlosti rozmazalo. Všude vidí jenom rozmazané obličejy a rozmazaná slova, přičemž o nějakých větách ani nemůže být řeč, protože místo nich nastoupila masová zábava, jež se rozrostla do tak obludných rozměrů, že pro nic jiného snad už nezbylo místo. Nemáme čas. To je trápení člověka dneška. Zato máme možnost dít jak soumaří a budovat si postavení a kariéru a za ty vydržené prachy se potom můžeme dobře pobavit. Že by smyslem života byla práce a trocha zábavy o tom jsem slyšel teprve v našich časech. Dříve by snad takové jedince zavřeli do blázince anebo je svrhli do propasti jako narušitele veřejného smíru. Nemáme čas, abychom si něco pořádného přečetli, a konec konců již nemáme čas zjistit, co je a není pořádné čtení a tak mnoho lidí už raději ani nečte a pokud ano, tak to není čtení, ale přežvykování jakéhosi žurnalistického odpadu. Nemáme čas na pořádný film, ale máme ho dost na ty podělané velkohlubé sračky, americké sračky, ačkoli tím nechci říci, že bych měl něco proti amikům, kteří jsou rozkmitáni již nejméně sto let. Nemáme čas je heslo dne a my ho snad už ani nechceme, protože bychom nevěděli co s ním. My Kundánisté také nemáme čas, nemáme čas na to číst ty zkurvené sračky, kterých jsou plné časopisy a noviny, nemáme čas na marnění času.

Program Kundánistického kabaretu Voltaire

7.11.2013 od 17.00

1. Slavnostní přečtení manifestu a jeho spálení, protože dnes už stejně nikomu žádný manifest nepomůže.
2. Vystoupení kundánistického hudebního tělesa, ukázka z kundánistické opery ZBORCENÝ ČAS A UHONĚNÉ PÉRO
3. Recitace provokativní poezie, která už dnes stejně nikoho nevyprovokuje leda tak k opovrhlivému úsměvu praktického člověka, který ví nejlépe, že nějaká poezie dnes už nemá žádnou cenu, protože neví, že k jeho uchu již také žádná už ani nemůže dolehnout
4. Projekce kundánistického filmu o založení kundánistického hnutí a o prvním veřejném vystoupení kundánistů 7.11.2012 v bývalém kinu Oko, kde došlo k veřejnému pohoršení, neboť celé jejich vystoupení spočívalo ve spuštění filmových projektorů a zaplnění starého filmového plátna starými rakouskými erotickými filmů ze sedmdesátých let a rychlém opuštění poloprázdného sálu, protože dnes už na takové projekce stejně nikdo nemá čas, aniž by došlo k nějakému slavnostnímu čtení nějakého manifestu anebo snad k nějaké recitaci kundánistické poezie, ale došlo, alespoň ve filmu k realizaci dadaisticko-kundánistické opery, jejíž děj je následující... děj začíná v bývalém kině Oko 7.11.2012, kde nedošlo k vystoupení kundánistického hudebního tělesa Provokace, ale za to zde došlo k projekci upatlaných a děsivě trapných rakouských erotických filmů ze sedmdesátých let a spěšnému úprku samotných organizátorů akce, kterým se ještě podařilo naskočit do tramvaje a uniknout tak napáleným divákům, přičemž Panáček ještě stačil v prostoru tohoto veřejně dopravního tělesa přečíst několik pasáží z kundánistického manifestu... nemáme čas na sledování toho dnešního prázdného hmbuku, nemáme čas na utrácení drahocenných vteřin našeho života v nákupních galeriích, nemáme čas kritizovat ty neuvědomělé dadaisty na nejvyšších místech naší tzv. politiky a už vůbec nemáme čas provokovat tam, kde je každá provokace odsouzena k neúspěchu, protože blahobyť již docela ovládl vaše hlavy.

Dedadalizace problematiky

V roce 1916 obsadilo pár emigrantů kavárnu a dalo světu pocítit nový umělecký směr, jenž měl za úkol vše krásné a tedy i přesvědčivé, usvědčit z povrchnosti, z takové té trapné skutečnosti, kdy zvracet na procházce s královnou je jaksi nevhodné. Jistě zajímavý počin, který měl ovšem neblahé následky pro veškerou budoucnost.

Dadaismus byl nový, byl sympaticky divoký, nekontrolovatelný, živý, byl ránou všem zamilovaným romantikům, kteří tvrdili, že ženy jsou krásné, že pravda je nejdůležitější, že hovno je pouhou hrou metabolismu o kterou bychom neměli projevovat zájem, projevovali bychom ho totiž konci, ne začátku. A dadaismus oznámil, že vše živé na hák pověsil, že ženy páchnou šeredností, že pravda je lži a hovna jsou tu od toho, abychom měli k čemu vzhlížet. Roztomilý rozmar několika bludných duší, které tím poslaly pŕtky malých velkých o území Evropy do hnojiště vlastního pohrdání.

Ale co je důsledkem dadaismu nyní?

Lidstvu se namísto oblych tvarů začaly líbit hrany. Krása zesprostla na pouhou vyzývavost. Láska na prostituci. Šlechetnost na komerční pojetí dobročinnosti. Slušnost na pouhý kalkul. A další připitomělá antonyma.

Ač se to nejedné zbloudilé duši nemusí pozdávat, tak přesto je umění hlavním strůjcem lidského života. I kdybyste celý život strávili nad pivem v putyce, přesto jste ovlivněni dadaisty sedícími v kavárně roku 1916 a jejich plánovanému ponížení života samotného. Neošklivost, ale krása by měla být v nás všech zakořeněná. Hrany nejsou krásné, a to ani v případě, že vám to někdo po dvou tisíci padesáté osmé zopakuje.

Filmový rud'as

První klapka se ozvala u nového filmu Jana Hřebejka, který nese název Koexistence hegelismu s plkáním. Děj filmu režisér úzkostlivě tajil, ale našemu reportérovi se podařil vyslédit alespoň náznak všeho toho třeštění.

Děj se celý točí kolem vagíny a několika málo penisů, které ztvární naše přední herecká esa.

Za nehem naší redakce se uhnízdily dva listy scénáře. A to právě vyvrcholení děje.

Dovolíme si vás překvapit závěrečným a tedy vrcholícím rozhovorem dvou hlavních postav.

Karel: Kdes byla?

Veruna: Co ti je do toho? Co je ti do toho, kde já jsem byla? Tohle je můj život.

Karel: Já ti říkám, kdes byla a ty mi odpovíš!

Veruna: Z jaký pozice ty se mě máš na co ptát? Já tu vydělávám, já tu celé vedu. Kdo koupil Ariel, který vám tak krásně zvláční a vypere šaty? Kdo koupil a používá Jar, s novou vůní, šetrný k přírodě i vašim rukám? Kdo si myslíš, že ti plní koupelnu žiletkami Gillette, díky kterým bude vaše tvář tak jemná?

Karel: Tohle do toho netahej. Já také jezdím s našim novým vozem Škoda Octavia Pronto, jehož interiér si pro svou pohodlnost tolik, tolik zamilujete, kurva do Čerpací stanice Shell, kde se vaše auto tak rádo napije a nadávám snad? Stěžuju si?

Veruna: Co je mně po tom, jestli si stěžuješ! (*drbe se na hlavě*) Měla bych použít naši novou Schaumu, lupů vás zbaví, vlasy zjemní a ty mě tady při tom doslova sereš a zabíráš můj prostor, můj život, který si nechávám jednou za měsíc prokládat vložkami Always, netlačí, budete si připadat pohodlně a vaše každoměsíční nervozita se vytratí jako mávnutím kouzelného proutku. Jdi do prdele.

Karel: Ty jdi do prdele a pak si ji utři navlhčenými hygienickými ubrousky Linteo, zbaví vás všech bakterií. Ale ne tebe, protože ty jsi kurva. A na kurvy neplatí ani Reid, zbaví vás všech škůdců, stačí jedno stříknutí a máte pokoj, ale ne od kurev. Jak už jsem říkal.

Veruna: Mně je to jedno. Byla jsem s Vencou. Použili jsme Primeros, pro bezpečný sex, ochrání vás před pohlavními nemocemi i před nechťeným počítím.

Karel: Ty kurvo se slevou!

Veruna: Kdo je u tebe kurva? Ale kurvů účet u GE Money Bank, kde si můžete zažádat o výhodnou půjčku a za pět minut odejít s hotovostí, ten se ti lágruje dobře, co?

Karel: Jdi do prdele. (*odchází ze scény*)

Veruna: (*vytahuje telefon a nastavuje ho kameře*)

Zavolám Vencovi, má Motorola zvládne...

Shakespearův utajený verš

William Shakespeare si psal na okraj svých děl různé variace veršů, které chtěl použít, ale nakonec nepoužil. Buďto mu přišly nevhodné nebo na ně prostě zapomněl. V těchto pokusech pro nic vpisovaných na okraj listu Shakespeare často škrstal a hledal to správné vyjádření. Naše ukázka je ze čtvrtého dějství jeho díla Romeo a Julie. Čtyřverší napsáno na levý okraj stránky. Tužkou číslo tři. I když se v tu dobu ještě tento druh tužek nevyráběl. Což je podezřelé. Další podezřelou okolností je styl vpisku. Shakespeare psal zcela jiným. Jeho rým byl rozvitý a velmi komplikovaný. Námí uvedený vpisek je doslova primitivní. Ale berme to tak, že Shakespeara prostě psaní v tu chvíli nudilo. Nebo na něj někdo mluvil. Nebo měl prostě blběj den.

Teď už se ovšem zahloubete do nově objeveného pokladu mistra pera. Anglického pera.

dej mi klíče

k tvému srdci tvojí píče

nedám, nedám

milovniče, čtyři míče, nezdárníče

Zprávy z dělné společnosti

* První cenu Hospodyňka roku vyhrála Eva Malá, která po vlastní sebevraždě i uklidila. Gratulujeme.

* Feministická pornoherečka Kashia si na protest proti mužskému šovinismu nechala amputovat obě řadra. Ani to moc nebolelo, svěřila se úřednici brněnského úřadu práce Jarmile Kruté.

* Mezi předními českými filozofy zavládla naprostá panika po oznámení firmy Vitana, v kterém stálo, že slepičí polévka tu byla dřív než samotná Vitana. Případ řeší bohnická pořádková policie.

* S transparentem All is Gore vyrazil neznámý český klimaskeptik Šuple do pražských ulic. Pohltila ho kanalizace. Po policejním šetření se přišlo na skutečnost, že kanalizace to nebyla pražská, ale brněnská. Prý ji tu zapomněli demonstrující brněnští odboráři.

* Kapitalismus je půjčovna životů. Ovšem životy nepůjčuje, ale životy si půjčuje. Ty vaše. A jako správný dlužník půjčené zásadně nevrací, byv tak kretěnsky neživotný.

* Mezi nejhorší zážitky svého života zařadil Jarmil Kurv, elektrotechnik pražských kanalizací, který si přeje zůstat v anonymitě (tel.:739695487, rč.:740421/7456, č.op.:1112475484), čtení 21. čísla časopisu AK-29.

* Jan Tleskač podal žalobu na týdeník Reflex.

Dětské okénko

Plakat nad rozlitym mlékem se nedá, dětičky milé, ve škole vám to stejně řeknou už v první třídě, tak proč se to nedozvědět v kulturním časopisu AK-29. Jistě hodnotnější médium. Nedonesl vás čáp, ani vrána, nebyly jste vysoustruženy, ani koupeny v hračkářství. Vaše existence se započala souloží. Zcela prostým prahnutím vaší matky po vašem otci, nebo spíš vašeho otce po vaší matce. Je možné, že jste vznikly nedopatřením, jen kvůli tomu, že vaši matku necitlivě nepoučili o tom, jak si zavést poševní kroužek, možná netušila, že existuje antikoncepční podkožní implantát. Možná, že vaši rodiče jen spoléhali na neplodné dny, které ve výsledku byly plodnější než celý zbytek jejich života. Možná to byli jen blbci, kteří si řekli – ale proč ne, zkusíme to. Ať tak, či tak, vznikly jste díky, nebo kvůli, souloží. Není to příliš lživé, natož hygienické, přinejmenším je to ale příjemné. Pro rodiče ovšem, ne pro vás. Jo a Ježíšek také není. Když už bořit, tak všechno.

Hudební čili do taktu prznění

Ony ty ženy, pořád to jen menstruuje a nosí prsa, co jiného s tím, nežli zkapatnit a naskládat do vitrínek. Nic rozumného z toho nevyleze. Aspoň zpravidla ne. A přeci jenom, vysvitla Večernice, na nebi zazářil atomový hřib a my se vydejme s kudličkou na tu ohnivou sklizeň. Představme si, drazí houbaři, ženu hudebnici. Ženu, jejíž hlasový fond by vám byl schopen poskládat uhlí do těch vašich bytovek. Takové ona umí nahonit basy a alty. Řeč bude, drazí pohůnci výdělků, o ženě, která je na seznamu tajných služeb uvedena pod kolonkou Tanya Tagaq. Ne, s Helenkou Vondráčkovou duet nenazpívala. Není to přeci žádné ořezávátko. Je to žena tajgy a mnoha jizev od medvědů kodiaků. Z drsné Sibíře, nastuzena do takové míry, že začla svůj chrchel provozovat profesionálně a posléze ho i rejpat špendlíky na prázdná CD, se na vás řítí hrdelní hlas, který je natolik hrdelní, natolik hluboký a drásavý, až se vám může s podezřením pozdávat, že se jedná o hlas spíše prdelní. Hudební průmysl byl ochuzen o další zpěvačku popíku, kde i love you, baby nahrazuje jistě příjemnější sled prazvláštních citoslovcí čili interjekcí /neplést s injekcemi/ a kde je vám dovoleno chvíli přemýšlet, protože ta hudba je natolik krásná, až vás někdy popadá, že se vlastně nedá vůbec poslouchat. Ale nedá se poslouchat s intelektuální pózou, která vám tolik, tolik sluší.

Dopisy čtenářů

Reakce na článek Kačur alkoholik, uvedený ve 20. čísle našeho časopisu: Drahá redakce, váš časopis jsem objevil náhodou a již dva měsíce toho lituji. Jeho obsah mě doslova šokoval. Za ony dva měsíce jsem přečetl všechna čísla a sestavil 341 žalobu (slovy tři sta čtyřicet jednu). Hlavní přísnus žalob vás čeká za článek Kačur alkoholik, kde jsem se odhodlal zažalovat každé slovo jednotlivě. Ve slově Kačur, které v článku mimojině padlo třiapadesátkrát, podávám žalobu na každé jednotlivé písmeno. Takže, po kratším matematickém cvičení, konstatuji, že jen za slovo Kačur v jednom článku, obdržíte 265 žalob (slovy – jste v hajzlu, holoubci). Navzdory váš Karel Rebarbora

Reakce na rozhovor s Fjodorem Mich-hajlovičem Dostojevským z čísla 18 našeho časopisu: Dostojevského miluji, tedy jsem se s nadšením vrhla do čtení vámi dlouho avizovaného rozhovoru s tímto božským spisovatelem. Rozhovor byl opravdu kvalitní. Jen jedna věc mi tam příliš neseseděla. Jak to, že milý Fjodor tak často používal slovo hovno? Byl to jistě kultivovaný muž, žádný dlaždič. Eva Malá-Šedivá *Redakce: Vážené paní Malá i Šedivá, rozhovor s Dostojevským dělal redaktor Panáček a ten to v lidech prostě probouzí. Lepší, než kdybychom tam poslali Chába. Chudák Dostojevský by z toho začal nevědomky kurvovat. Čemuž jsme Panáčkem elegantně předešli.*

Reakce na fotografii č. 3 z časopisu číslo 19: Vznáším velmi ostrý protest. Na 3. fotografii jsem já a to ve velmi nelichotivé pozici. Vaše fotomontáže jsou možná vtipné, ale tato není. Prosim o její vymazání a veřejnou omluvu. Jiří Kačur *Redakce: Pane Kačure, je to váš časopis, sám jste si tam tu fotku dal, neblázněte, pro boha.*

Na závěr jsme vás chtěli potěšit obrázkem, který zaslal malý Alešek Vrba (6 let), ale došlo nám místo. Na obrázku byl antikvář Kačur s knihou v ruce nebo antikvář Kačur souložící ovci krabicového tvaru, to už dle osobních preferencí. Antikváře jsme identifikovali podle otisků. Sehnat otisky příslušné knihy či ovce se nám sehnat nepodařilo. Aleškovi přesto děkujeme.

Filozofický otazník

Jak by asi probíhal rozhovor mezi Vieweghem a Dostojevským? Jak by si pohovořila Nesvadbová s Agathou Christie? Jaké by vedly řeči doba dávno již minulá a doba současná? Jak by si rozuměla noblesa a elegance s přisprostlou nahotou? Jak hledí láska na prasečí chrochtání při mezinárodním grupensexu, kdy potvrdili svou přítomnost Němec, Francouz a Angličan a plánem je ošukat celý zbytek Evropy? Jak by koukal Edison na směrnici EU o povinném zavedení úsporných žárovek? Jak moc vyděšeně pokukuje po svých dítkách Bůh? Jak moc kroučí hlavami Mayové nad naší hysterií z konce světa? Jak musí koukat jak na jaka, který tvrdí, že kdyby bylo jinak, nemusel by být jakem? A je to opravdu tak, jak nám říkají? Nebo také nevědí? Jak je to s tím vším a taky proč? A budeme opravdu transformovat? A není to něco jako výprodej už použitého zboží? Kdo hodí víc za tohoto utahaného člověka?

Pláč koníků... Kanonická a definitivní verze KUNDÁNISTICKÉHO MANIFESTU slavnostně spáleného v kině OKO 7.11.2013 jako projev naprosté rezignace jeho autorů na možnost jakékoli změny k lepšímu, anebo ještě lépe na možnost jakékoli změny, neboť dnes již přeci nikdo nemá čas na nějaké umělecké manifesty s jejich ismy, jež byly alespoň nějakým pokusem, byť mnohdy naivním pokusem něco změnit a vyburcovat mínění většiny k nějakému zamyšlení. Dnes bychom zaujali občana leda tak jako účastníci nějaké televizní soutěže jakožto komické trio v nějaké přisprostlé a bezzubé politické grotesce, ale tam, kde je skutečnost grotesknější než nejobraznější obrazotvornost nejdůmyslnějšího satirika nezbyvá než srazit podpatky a odporučet se do parodistického deliria, do kundánistické gesta... tak to je, všude slyšíme, na nic nemáme čas a položíme si tedy otázku, na co že to vlastně už nemáme čas a proč ho vlastně nemáme a na co bychom ho potom měli, kdybychom ho nějak vydobyli.

Soulož o ceny

Jedinečná soulož o luxusní výlet v hodnotě dvaceti tisíc!!!

Jediné co musíte udělat, je nakoupit si knihy v antikvariátu Kačur v hodnotě minimálně pětáctičtyřiceti tisíc a poté čekat, zda se právě na vás usměje štěstí a budete vylosováni.

Neváhejte, štěstí máte na dosah!!!

Skoro dva tisíce slov, která patří dělníkům, elitě, byrokrátům, intelektuálům a všem lidem (dále jen DEBIL).

Žijeme v době, která je jako dělaná k různým provoláním. Svobodu vyjadřování už nám upírá jen vlastní neschopnost se vyžvejknout. Historie semlela mocipány, kteří brojili proti lidské chuti se veřejně vykecat, na padrť (tzn. nechala je v parlamentu, jen jim zvýšila apanáž a vysvětlila, že když se DEBIL vykecá, bude klidnější). Demokracii vyvolala (registrujete stále větný podmět historie?) v DEBILech zdání vlastní důležitosti, kde není místo pro politické vězně ani pro jízdu trabantem v univerzální teplákovce. Na naší generaci zbyla ta zhovadilá povinnost, činit bezobsažná provolání volající po obsahu. Nejen oněch provolání, ale čehokoliv, do kolen.

Narodili jsme se do prázdné doby, kde člověk je jen nudné číslo ve statistice, už není ani ohrožením, už se nemá jak postavit do opozice, protože zavedením dvou politických táborů je tato opozice pro DEBILy uměle vytvořena. Jsem pravičák, ozve se z jedné putyky, aby se z druhé mohlo ozvat za velkého jáсотu – jsem levičák. Zoufalci jsou poté středoleví či středopraví, ale jistojistě zcela blbí. Dali nám tímto zdáním opozice hračku, s kterou si můžeme pohazovat jako s balónem, zatímco ti nahoře si vesele dávají góly. Ale jistě, DEBIL je vždy na straně poražených a strana poražených, ta vždy patří jen DEBILům.

Žereme se navzájem víc než nezvedené kanibalovy děti a to jen pro pobavení a zajištění mírně psychopatických vládců, kteří vládnout neumí, protože nemají moudrost králů, ale moudrost tasemnic. Vědí, kam se zahryznout, aby se ta nutriční hodnota lidstva dala co nejpohodlněji vysát a zužitkovat. Tolik štěstí by mohlo lidstvo zažívat, tolik lásky rozdávat, tolik kreativní síly vyvinout, jen kdyby se mu do hlav nesraly poučky o tom, že to jinak nejde. Tohle je ten jediný životaschopný systém, to jediné společenské uzpůsobení a přesto každý ví, že jen umírá bez jakékoliv snahy být usazen v životě s důstojností odpovídající našemu druhu. A umírání přeci nemůže být ten jediný správný systém. Připadá vám, že je přísátí se k televizní obrazovce život? Konzumováním se nikdy nedosáhlo ničeho vyššího, jediný výsledek je výkal. Smrad čpící vám z rohovek a sítnic na několik metrů. Ale ano, i vy jste odporní, protože systém je stále stejný, vývoj je zahájen a s úspěchem budován jen směrem k stále větším hovnům a modravému svitu televizních obrazovek.

Stop.

Stačí.

Na Dva tisíce slov z roku šedesát osm se koukalo se zatajeným dechem. Bylo osobním hrdinstvím pod něco takového se podepsat. Teď je to jen jakási rozmařilost. Směšné rozrývání systému, který je technicky nezničitelný, protože lidstvu nedává jednoho

nepřítele, ale velké množství nezřetelného hmyzu, který saje, intenzivně a bez přestávky. Jednoho komára zaplácnete a dalších deset se dostaví přilákáno pachem smrti.

Jak koncipovat nových Dva tisíce slov, aby byla stejně působivá, jako slova Vaculíkova? Je to v téhle době ještě možné? A není tato bezradnost důkazem toho, proč to nejde i na jiném poli? Všichni víme, že zdánlivá či částečná spokojenost není spokojeností. Nemáme společného nepřítele, protože se rozměnil na nepřátel několik a každý z nich s úsměvem a nataženou rukou vítá naši existenci. Ale ta faleš tam je a cítí ji naprostá většina lidí.

Jak dokázat vyjádřit něco směrodatného pro všechny? Dřív jsme byli proti bolševikovi, ale proti čemu můžeme být teď? Snad jen proti sobě.

Lidstvo ztratilo možnost vývoje. Už nás čeká jen smutek toho technického, kde čím více ten přístrojek bude blikat, tím budeme blíž domnělému uvědomění si sebe sama.

Svým způsobem už nám zbývá pouze naděje, že se onoho 21.12. opravdu stane něco převratného, že to zase někdo udělá za nás. Protože spojit se a táhnout za jednu ideou je pro lidstvo téměř nemožné. A to obzvláště, když ta idea tragicky chybí. Vždy je tu podstatná většina lidí, kteří si potřebují nutně odskočit či, nedej bože, táhnout za zcela jinou ideou. Na jednu stranu je to nádherné, jen kdyby výsledek nebyl takový, jaký je. A tak jediným vývojem je stagnace ducha. Uskřinutí té všehoschopné krásy do vlivu satana, který, ať si kdo chce co chce říká, dřepí každému za krkem a dává člověku neustálou příležitost chovat se jako idiot. Dětský pohled na náš svět říká všechno. „Táto, proč jsou všichni velcí lidé pořád tak smutní a vážní, proč nikdy nedělají ztřeštěnosti, proč si nehrají, proč jen pořád někam utíkají?“

Stačí se jednou projet metrem s otevřenými očima. Rozhlížet se kolem sebe, hledat v tvářích lidí život. Narazíte většinou na prázdné pohledy, před kterými byste nejradši utekli. Strhané rysy. Hrůzu z dalšího dne, který je před nimi.

Už jde slyšet odpověď: Život je boj, ne hra.

A za takovou odpověď prosím nastavte tu svou zemdlelou tvář a nechte si dát bez vzpouzení přes držku. Život už dávno není boj, jen ti lidé, kteří to zjistili první, této informace začali zneužívat pro vlastní prospěch. Tzn., začali dělat ze života boj ostatním.

Kdo?

Blbá odpověď je na cestě. Oni. Systém je natolik zasekán v obludné provázanosti, že na takové otázky nelze nalézt odpověď. Je to ona problematika, kdy bolševik byl nepřítel, ale kdo jím

je nyní zjistit nejde. Protože je všude a zároveň nikde. A tak není proti komu bojovat, a proto se musí bojovat proti všem. Svět se pomalu plní přednasranými lidmi, kteří tvoří další přednasrané lidi, aby se přednasranými ve výsledku stali všichni. Půlka republiky je kvůli tomuto systému v exekuci, druhá je těsně před ní. Duševní zhovadilost dosahuje rekordních výsledků, humanismem už se jen bombardují oběti. Ale přestaňme.

Co je na tomto uspořádání pozitivního? Můžeme vycestovat do zahraničí. Ale co nás tam čeká?

Můžeme tvrdit, že jsme svobodní, ale jen si nalžeme o to víc do kapsy.

Můžeme, ale už možná nechceme, nebo na to nemáme. Jsme součástí tržního kapitalismu. Roztrhaní trhem, který není lidský a přesto se dotýká výhradně lidí.

To byla kurva pozitivita, hned jsme je pohnali k zodpovědnosti a nadělali z nich negativa. Hledejme společně pozitiva.

Knižní trh daněmi do tří let zlikvidují.

Radost ze života už zlikvidovali.

Rodinné štěstí změnili na ohrožení rodiny.

Prosperovat budou banky dotované dluhy, daněmi a blbostí obyčejných lidí.

Kultura se změní už jen na vzývání píč a čuráků.

Lesní tišiny se změní na těžební místa.

Smrt na odměnu.

Láska na kurvení se.

Gumoví medvídci na nepoživatelnou hmotu.

Klavírní koncerty na prdění kláves.

A bude hulákat celá boží náves.

A koloušci se změní na zbraně hromadného ničení, protože smyslem života je sporáku syčení a kolem blba projet koňmo a nohy se budou vylamovat výloňmo a vzzz a áááááá a kolem na kole projíždět zatačky a sjrlkm sio roejojfk sakerkrm koprle.

Bezobsažná sdělení, kundánistický průjem, jehož dadaismus dosáhl tak daleko, že ani nesmysl už nedává smysl. Doposavad byl dadaismus nevkusným sdělením. Nový, kundánistický dadaismus je zbaven jakékoliv myšlenky. Už ani ta prdel zakladatelům nového hnutí nesmrdí, nenacházeje v tom smysl.

Zahleďte se mezi vlastní nohy. Opravdu tam vidíte něco důležitého? Podívejte se mezi nohy svého partnera. Opravdu to všechno stálo za to? Nebylo by lepší zahodit ten pamflet života sepsaný citovými kriply? Na invalidním vozičku jezdit po krcích poslušných občanů a mít pohon z praskání jejich krční páteře.

A proč honit prostor?

Zahrabávat ho hovny, hlavně aby v něm něco bylo?

Prázdný prostor pod touto větou bude vyplněn jen slovem s hrubkou.